

Rozjímanie na stredu 22. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na stredu 22. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: Boh
vstupuje do nášho domu; Pán
nás oslobodzuje; dobro, ktoré
smeruje ku komunikácii.

JEŽIŠ začal kázať len nedávno. Jeho
sláva sa rozšírila po celom regióne.
Možno aj preto sa počas Pánovho
pobytu v synagóge v Kafarnaume
prejavuje posadnutosť démonom
(porov. Lk 4, 31-37). Peter, ktorý
pravdepodobne sleduje túto scénu,
žasne nad mocou tohto Majstra,

ktorého učenie nielen chápe, ale ho aj dojíma a priťahuje. Kristus hovorí tak, že mu každý rozumie, a navyše svoje slová sprevádza skutkami, ktoré ich potvrdzujú a dodávajú im väčšiu autoritu. Bez ďalších obradov a príprav, s jeho jediným vyhlásením – „Mlč a vyjdi z neho“ (Lk 4, 35) – diabol človeka opúšťa.

„Ježiš vyšiel zo synagógy a vošiel do Šimonovho domu“ (Lk 4, 38). Možno podnietený tým, čo videl, si Peter nenechal ujsť príležitosť a požiadal ho, aby vyliečil jeho testinú, ktorú „trápila vysoká horúčka“ (Lk 4, 38). Kristus sa nenechá prosiť. Neodradí ho ani to, že je sobota. Vychádza v ústrety prosbe. Ako to práve urobil s nečistým duchom, tak urobí aj s horúčkou: na jeho jediné slovo úplne zmizne. A testiná hneď vstane a začne im slúžiť (porov. Lk 4, 39).

Keď prijímame Pána vo svätom prijímaní, Ježiš vstupuje do nášho

domu, ako to urobil s Petrom. A v tých chvíľach mu môžeme podobne ako apoštol zveriť všetko, čo nám leží na srdci: starosti, nádeje, pochybnosti, bolesti... V skutočnosti je Boh pripravený pomôcť nám ešte skôr, ako ho o to požiadame. Chce však, aby sme k nemu prišli, aby sme mu otvorili svoju blízkosť a vložili svoje potreby do jeho rúk. „Keď zistíš, že z akéhokoľvek dôvodu už nevládzeš, s odovzdanosťou Pánovi povedz: Pane, dôverujem ti, odovzdávam sa ti, len pomôž mojej slabosti! — A plný dôvery mu opakuj: Ježišu, pozri na mňa, som len úbohý zdrap látky; môj doterajší život je taký smutný, nezaslúžim si byť tvojím synom. Povedz mu to... často mu to opakuj. — Čoskoro začuješ jeho hlas: *Ne timeas!* — *Neboj sa!* Alebo: *Surge et ambula!* — *Vstaň a chod!*”[1].

V LUKÁŠOVOM EVANJELIU sa po prvý raz objavuje niečo, čo bude stálicou v Majstrovom verejnom živote: hoci ho mnohí prosia o uzdravenie tela, Ježiš sa pri tom nezastaví. Kristus uzdravuje najdôležitejšie choroby: choroby duše. Ako to urobí aj pri inej príležitosti, ochrnutému mužovi, ktorého spúšťajú cez strechu domu, najprv povie: „Odpúšťajú sa ti hriechy“ (Lk 5, 20). A až potom dodá: „Vstaň, vezmi si lôžko a choď domov“ (Lk 5, 24).

„Po západe slnka všetci, čo mali chorých na rozličné neduhy, privádzali ich k nemu. On na každého z nich kládol ruky a uzdravoval ich“ (Lk 4, 40). Ježiš vie, že kráľovstvo, ktoré sa chystá založiť, zapustí korene v dušiach ľudí. Preto *pripravuje pôdu* a oslobodzuje ľudí od chorôb tela i duše. „Z mnohých vychádzali aj zlí duchovia a kričali: *Ty si Boží Syn*“ (Lk 4, 41). Kristus tak

ukazuje, že „vie prevziať iniciatívu bez strachu a ísť dopredu, hľadať tých, čo sa vzdialili, a dôjsť na každú križovatku ciest v snahe odovzdať pozvanie odlúčeným. Prežíva neuhasiteľnú túžbu ponúkať milosrdenstvo, ovocie toho, že zažilo Pánovo nekonečné milosrdenstvo a jeho šíriacu sa silu”[2]. Aj my môžeme pristupovať k nášmu Pánovi s túžbou, aby z našich duší strhol všetko, čo by nás od neho mohlo oddeliť. Ako napísal svätý Josemaría: „Pros Otca, Syna a Ducha Svätého a svoju nebeskú Matku, aby ti umožnili spoznať sa a zaplakať nad tým množstvom nečistých vecí, čo tebou prešli a zanechali za sebou takú veľkú stopu... — A bez zatvárania očí pred svojou úbohosťou mu povedz: Ježišu, daj mi lásku, ktorá bude ako očisťujúci oheň, kde moje úbohé telo, moje úbohé srdce a moja úbohá duša zhoria a očistia sa od všetkých pozemských bied... A keď už budem vyprázdnený od seba samého, naplň

ma sebou: nech už nelipnem na ničom tu dolu; nech ma už navždy drží iba Láska“[3].

JEŽIŠ sa skoro ráno ponáral do modlitby, z ktorej pramenila nielen láska, ktorá ho viedla k uzdravovaniu tých, ktorí k nemu prichádzali, ale aj sila, ktorá ho poháňala pokračovať v šírení dobrej zvesti. Preto keď sa mu niektorí pokúšali zabrániť, aby od nich neodišiel, Kristus im povedal: „Aj iným mestám musím zvestovať Božie kráľovstvo, lebo na to som poslaný“ (Lk 4, 43).

Ježiš chce osloviť viac duší. Práve táto túžba priniesť kráľovstvo všetkým ľuďom ho vedie k tomu, aby kázal vo všetkých judejských synagógach. Pred Nanebovstúpením Pán zanechá túto túžbu svojim učeníkom ako

svedectvo: aby sa v jeho mene hlásalo obrátenie na odpustenie hriechov všetkým národom, počnúc Jeruzalemom. Všetko, čo apoštoli videli a počuli počas rokov strávených s Kristom, je povolanie zdieľať s celým ľudstvom. „Dobro má vždy tendenciu šíriť sa. Každá autentická skúsenosť pravdy a krásy chce rásť a každý človek, ktorý prežíva hlboké oslobodenie, získava väčšiu citlivosť na potreby druhých. Keď sa dobro šíri, zapúšťa korene a rozvíja sa“[4].

Apoštoli boli prví, ktorí šírili to, čo Ježiš urobil pre všetkých ľudí. A dnes Ježiš chce, aby sme my, jeho učeníci, pokračovali v tomto poslaní. „*Oheň som prišiel vrhnúť na zem; a čo chcem? Len aby už vzplanul!* Trochu sme sa priblížili k ohňu Božej lásky; dovoľme, aby jeho plameň zmenil náš život, pociťujme zápal šíriť tento Boží oheň až na samý kraj zeme a priblížiť ho aj tým, ktorí žijú okolo

nás: aby aj oni spoznali Kristov pokoj a s ním našli svoje šťastie“[5].

Môžeme sa obrátiť k Panne Márii, aby „aby radosť evanjelia došla až do končín zeme a nijaká periféria nebola ukrátená o jej svetlo“[6].

[1] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 287.

[2] František, *Evangelii Gaudium*, bod 24.

[3] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 41.

[4] František, *Evangelii Gaudium*, bod 9.

[5] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 170.

[6] František, *Evangelii Gaudium*, bod 288.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/streda-22-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/streda-22-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (12.04.2026)